

nylig, at han næsten altid kan se det, når nogen er beredt og værdig til at komme i templet, for »de lyser lokalet op«, når de kommer for at få en tempelanbefaling.

I indvielsesbønnen for templet i Kirtland bad profeten Joseph Smith Herren om, at »alle mennesker, som træder over dørtærsklen til Herrens hus, må føle din kraft ... at de må vokse op i dig og modtage en fylde af Helligånden ... og blive forberedt til at modtage alt, hvad der er nødvendigt«. ¹⁴

Det er min bøn, at det for os må være meget mere end en engangsforeteelse at tage til templet. Må vi forberede os til, at vi værdigt kan modtage frelsende ordinancer dråbe for dråbe og helhjertet holde de tilhørende pagter. Gør vi det, ved jeg, at vi vil være værdige til at modtage de lovede velsignelser ved en fylde af Helligånden og Herrens kraft i vores hjem og i vores personlige liv. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Personlig note fra Aydia Kaylie Melo til Linda K. Burton, 31. aug. 2014.
2. Russell M. Nelson, »Bered dig på templets velsignelser«, *Liahona*, okt. 2010, s. 41.
3. Alma 49:8; fremhævelse tilføjet; se også v. 6-7.
4. L&P 52:14.
5. Matt 25:1-2, 4-11; JSO, Matt 25:12 (i Matt 25:12, fodnote *a* i Kirkens bibel på engelsk).
6. Marvin J. Ashton, »A Time of Urgency«, *Ensign*, maj 1974, s. 36.
7. Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 256.
8. Richard G. Scott, »Modtag templets velsignelser«, *Liahona*, juli 1999, s. 29.
9. Bible Dictionary, »Temple«.
10. L&P 104:2.
11. Bonnie L. Oscarson, »Højere forventninger«, satellittransmission for seminar og institut, 5. aug., 2014; lds.org/broadcasts; se også Luk 12:48; L&P 82:3.
12. Russell M. Nelson, »Personlig forberedelse til templets velsignelser«, *Liahona*, juli 2001, s. 38.
13. L&P 33:17.
14. L&P 109:13.

Jean A. Stevens

Førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

Guds pagtsdøtre

Når Guds døtre fokuserer på templet og på deres hellige pagter, er Gud i stand til at sende velsignelser på personlige og kraftfulde måder.

Kære søstre. Jeg hilser jer med så megen kærlighed. Lige nu, hvor I end er i verden, håber jeg, at I føler Herrens kærlighed til jer hver især, og at Ånden vidner i jeres hjerte om det budskab, som dette smukke kor netop har sunget om. Jeg tilslutter mig deres vidnesbyrd: Jeg ved, at min Forløser lever, og at han elsker os hver især.

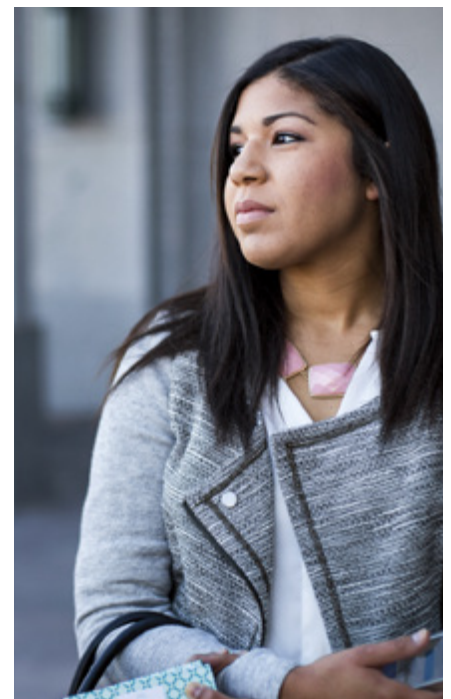
Her til aften samles vi som Guds pagtsdøtre. Vores alder, omstændigheder og personlighed kan ikke adskille os, fordi vi først og fremmest er hans. Vi har indgået en pagt om altid at erindre hans Søn.

Kraften i netop denne pagt blev indprentet i mit hjerte for tre uger siden, da jeg var med til en dåb. Der foran mig sad otte smukke børn ærbødigt forventningsfulde over, at endelig var deres særlige dag kommet. Men da jeg så på deres strålende ansigter, så jeg ikke bare en gruppe børn. I stedet så jeg dem, som jeg tror Herren ville – enkeltvis. Jeg så Emma og Sophia og Ian og Logan og Aden og William og Sophie og Micah. Hver dåbspagt indgås en for en. Hver især var de til stede og klædt i hvidt – parate og vilige med hele deres otteårige hjerte til at indgå deres første pagt med Gud.

Tænk tilbage og prøv at huske jeres egen dåbsdag. Hvad enten I kan

huske mange detaljer eller kun nogle få, så prøv nu at føle betydningen af den pagt, som I hver især indgik. Efter I blev kaldt ved jeres eget navn, blev I nedsænket i vandet og kom frem som Guds datter – en pagtsdatter, en, der var villig til at blive kaldt ved hans Søns navn, og som lovede at følge ham og holde hans befalinger.

Pagter indgået med Gud hjælper os til at vide, hvem vi virkelig er. De knytter os til ham på en meget personlig måde, hvorved vi kan føle, hvor værdifulde vi er for ham og vores

plads i hans rige. På en måde, vi ikke til fulde kan forstå, er vi hver især kendt og elsket af ham. Tænk på det – hver af os har en plads i hans hjerte. Hans ønske er, at vi vil vælge den vej, der bringer os hjem til ham.

Hvor essentiel og betydningsfuld dåbspagten end er, så er det kun begyndelsen – porten, der leder os hen til vejen til evigt liv. Forude på vores rejse ligger tempelpagter, der skal indgås, og præstedømmeordinancer, der skal modtages. Som ældste David A. Bednar minder os om: »Når vi går i dåbens vande, ser vi hen mod templet.«¹

Det er ikke kun ved at indgå pagter, men også ved trofast at holde disse pagter, at vi er beredte til at modtage evigt liv. Det er vores håb, vores mål og vores glæde.

Jeg var øjenvidne til pagternes kraft, når jeg så mine retskafne forældre, som elskede og efterlevede evangeliet. Hos min søde mor var jeg så privilegeret tydeligt at se en

af Guds pagtsdøtres daglige beslutninger. Selv som pige afspejlede hendes valg hendes prioriteter og viste, at hun var Jesu Kristi sande discipel. Jeg har set den fred, den kraft og den beskyttelse, der kom ind i hendes liv, da hun indgik og holdt hellige pagter på sin rejse. Hendes liv på denne jord afspejlede hendes kærlighed til Frelseren og hendes ønske om at følge ham. Hvor jeg dog ønsker at følge hendes eksempel.

Mine forældres fælles liv havde en usædvanlig begyndelse. Det var i 1936. De datede seriøst og planlagde at gifte sig, da min far modtog et brev, der indbød ham til at tjene som fuldtidsmissionær i Sydafrika. I brevet stod der, at hvis han var værdig og villig til at tjene, skulle han kontakte sin biskop. I kan nok se, at processen med at blive kaldet som missionær var meget anderledes dengang! Far viste brevet til sin kæreste Helen, og de var helt enige om, at han skulle tage afsted.

I to uger, inden han tog afsted, mødtes mor og far hver dag og spiste frokost i Memory Grove i nærheden af Salt Lake Citys bymidte. Under en af deres frokoster fortalte mor, der havde søgt vejledning gennem faste og bøn, sin kære Claron, at hvis han stadig ønskede det, så ville hun gifte sig med ham, før han tog afsted. I Kirkens første tid blev mænd nogle gange kaldet til at tage på mission og efterlod hustru og børn derhjemme. Sådan var det med min mor og far. De besluttede med godkendelse fra hans præstedømmeledere at blive gift, før han tog afsted på mission.

Min mor modtog sin begavelse i templet i Salt Lake City, og de blev derefter viet for tid og al evighed af ældste David O. McKay. De begyndte under beskedne forhold. Der blev ikke taget billeder, der var ingen smuk brudekjole, ingen blomster og ingen reception til at fejre begivenheden. Deres klare fokus var på templet og deres pagter. For dem betød pagterne

Las Piñas, Filippinerne

alt. Efter kun seks dages ægteskab og med et tårevædet farvel rejste min far til Sydafrika.

Men deres ægteskab var mere end blot den dybe kærlighed, de følte for hinanden. De elskede også Herren og havde et ønske om at tjene ham. De hellige tempelpagter, de havde indgået, gav dem styrke og kraft til at komme igennem de to år, hvor de var adskilt. De havde et evigt perspektiv på livets formål og på de lovede velsignelser, der kommer til dem, der er trofaste mod deres pagter. Alle disse velsignelser overgik deres kortvarige ofre og adskillelse.

Selvom det sandelig ikke var en nem måde at påbegynde livet som ægtefolk, så viste det sig, at det var en ideel måde at lægge grundlaget for en evig familie på. Efterhånden, som vi børn kom til, så vidste vi, hvad der betød mest for vores forældre. Det var deres kærlighed til Herren og deres urokkelige forpligtelse til at holde de pagter, som de havde indgået. Selvom begge mine forældre er gået bort, velsigner deres eksempel på retfærdighed stadig vores familie.

Deres eksempel afspejles i søster Linda K. Burtons ord: »Den bedste måde at styrke et hjem, nuværende eller kommende, er ved at holde ... pagter.«²

Deres trængsler og prøvelser var ikke ovre. Tre år efter, at far var vendt hjem fra sin mission, rasede anden

verdenskrig, og ligesom så mange andre meldte han sig til flåden. Han var væk i yderligere fire år, mens han tjente i flåden på slagskibe i Stillehavet.

Det var en svær tid for mine forældre atter at være adskilt. Men for min mor blev disse dage med ensomhed, bekymring og usikkerhed også præget af Åndens hvirven, der talte om evige løfter, om trøst og fred midt i stormen.

På trods af min mors udfordringer levede hun et rigt liv fyldt med glæde, lykke, kærlighed og tjeneste. Hendes kærlighed til Frelseren afspejlede sig i, hvordan hun levede sit liv. Hun havde en forbløffende forbindelse til himlen og en gave og en evne til at elske og velsigne alle i sin nærhed. Hendes tro på Gud og hendes håb om hans løfter kan ses i præsident Thomas S. Monsons ord om templet, da han sagde: »Intet offer er for stort, ingen pris for høj, ingen indsats for besværlig for at modtage disse velsignelser.«³

Min mor blev hele sit liv styrket af sin kærlighed til Herren og af de pagter, som hun trofast indgik og holdt.

Der er ingen tvivl om, at detaljerne i jeres historie vil være anderledes end hendes. Men principper fra hendes liv kan anvendes af os alle. Når Guds døtre fokuserer på templet og på deres hellige pagter, er Gud i stand til at sende velsignelser på personlige og kraftfulde måder. Ligesom min mors eksempel påvirkede mig, vil jeres valg

om at tro og holde pagter efterlade en rig arv af tro til dem, som kommer efter jer. Så kære søstre, hvordan kan vi få adgang til tempelpagternes kraft og velsignelser? Hvad kan vi gøre nu for at forberede os på disse velsignelser?

Når jeg er rejst rundt, har jeg opdaget, at der er søstre i alle aldre, under alle forhold, hvis liv besvarer disse spørgsmål.

Jeg mødte Mary kort tid efter hendes otteårs fødselsdag. Ligesom så mange andre er hun begejstret for at udføre slægtshistorie og har indsendt over 1.000 navne til templet. Mary forbereder sig nu på velsignelsen ved at komme i templet, når hun fylder 12 år.

Brianna er 13 og elsker at udføre slægtsforskning og tempeltjeneste. Hun har taget imod ældste Neil L. Andersens tempeludfordring.⁴ Hun har forberedt hundredvis af navne og har foruden sig selv inddraget sin familie og venner i at udføre dåbene. Brianas hjerte vender sig ikke kun mod sin jordiske far i dette hellige værk, men også mod hendes himmelske Fader.

Selvom Anfissa er en travl ung voksen, der arbejder og går på universitetet, afsætter hun stadig tid hver uge til at tage i templet. Hun søger åbenbaring og finder fred, når hun tjener i Herrens hus.

Katya er en kær søster i Ukraine, der har en stor kærlighed til templet. Før templet i Kijev blev bygget, ydede hun og andre i hendes gren ofre for at rejse i 36 timer med bus for en gang om året at komme til templet i Tyskland. Disse hengivne hellige bad, studerede skrifterne, sang salmer og talte om evangeliet på deres rejse. Katya fortalte mig: »Når vi endelig ankom til templet, var vi beredte til at modtage det, som Herren havde at give til os.«

Hvis vi skal modtage alle de velsignelser, som Gud så gavmildt tilbyder, så skal vores jordiske vej føre til templet. Templer er et udtryk for Guds kærlighed. Han indbyder os alle til at komme, lære af ham, føle hans kærlighed og modtage de præstedømmeordinancer, der er nødvendige for evigt liv sammen med ham. Hver pagt indgås en for en. Enhver mægtig forandring i hjertet betyder noget for Herren. Og det vil gøre hele forskellen for jer. For når vi tager til hans hellige hus, kan vi blive »udrustet med [hans] kraft ... [hans] navn ... på [os] og [hans] herlighed ... omkring [os] og [hans] engle [til at] passe på [os]«. ⁵

Jeg bærer jer mit sikre vidnesbyrd om, at vor kærlige Fader i himlen lever. Det er gennem hans elskede Søn, Jesus Kristus, at hvert håb, hvert løfte og hver velsignelse i templet bliver opfyldt. Må vi have tro på at stole på ham og hans pagter. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. David A. Bednar, »Ærefuldt have ry og anseelse«, *Liahona*, maj 2009, s. 98.
2. Linda K. Burton, »Søges: Hænder og hjerter til at fremskynde værket«, *Liahona*, maj 2014, s. 123.
3. Thomas S. Monson, »Det hellige tempel – et fyrtårn for verden«, *Liahona*, maj 2011, s. 92.
4. Se templechallenge.lds.org.
5. L&P 109:22.

Neill F. Marriott

Andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Giv jeres lys videre

Vi må stå fast i vores tro og opløfte vores røst for at erklære den sande lære.

I dag vil jeg gerne se på de to vigtige forpligtelser, vi har: For det første hele tiden at fylde vores liv med mere af evangeliets lys og sandhed, og for det andet at give det lys og den sandhed videre til andre.

Ved I, hvor betydningsfulde I er? Hver eneste af jer – lige nu – er værdifuld og afgørende i vor himmelske Faders frelsesplan. Vi har et værk at udføre. Vi kender det gengivne evangeliums sandhed. Er vi rede til at forsvare den sandhed? Vi må efterleve det. Vi må give det videre. Vi må stå fast i vores tro og opløfte vores røst for at erklære den sande lære.

I *Liahona* for september 2014 skriver ældste M. Russell Ballard: »Vi har brug for mere af kvinders særlige og indflydelsesrige røst og tro. Vi har

brug for, at de lærer læren og forstår, hvad vi tror på, således at de kan bære deres vidnesbyrd om sandheden af alt.«¹

Søstre, I styrker min tro på Jesus Kristus. Jeg har set jeres eksempel, hørt jeres vidnesbyrd og mærket jeres tro fra Brasilien til Botswana! I påvirker folk omkring jer, hvor I end færdes. Mennesker omkring jer kan mærke det – fra jeres familie til kontakterne i jeres mobiltelefon og fra jeres venner på de sociale medier til dem, der sidder ved siden af jer her i dag. Jeg er enig i det, søster Harriet Uchtdorf skrev: »I ... er et levende og begejstret fyrtårn i en stadig mørkere verden, når I gennem jeres levevis viser, at evangeliet er et glædeligt budskab.«²

